

INTERVJU

**FILIPA JURIČIĆA, GLAVNOG NEGATIVCA
IZ SERIJE LARIN IZBOR, OVOG SMO LJETA
GLEDALI U "DANTONOVOJ SMRTI"**

Moj život u Dubrovniku



Piše: Ines Vlašić
Snimio: Nikša Duper

Popularni zagrebački glumac Filip Juričić većinu ljeta ove je godine proveo u Dubrovniku. Razlozi nisu privatne već poslovne prirode; mladi glumac bio je angažiran u posljednjoj ovogodišnjoj dramskoj premijeri na Ljetnim igrama, Büchnerovoj „Dantonovoj smrti“ u režiji najnagrađivanijeg i najprovokativnijeg hrvatskog redatelja Olivera Frlića. Predstava se izvodila na Tvrđavi sv. Ivana, a zajedno s Deanom Krivačićem, Draženom Šivkom i Nikšom Butijerom, Filip je igrao vojnog i političkog vođu St. Justa i jednu vrstu kora. Na intervju za Moskar u Taliru stigao je u društvu petogodišnjeg sina Jana koji mu se na jedan tjedan pridružio u Dubrovniku. Nevjerojatno je bilo gledati kako glavni negativac iz serije Larin izbor brižno naručuje sinu sok pazeći da je što prirodniji, a ne gaziran, pa ga potom čisti vlažnim maramicama kad se maleni, kao i sva djeca njegove dobi, zalio

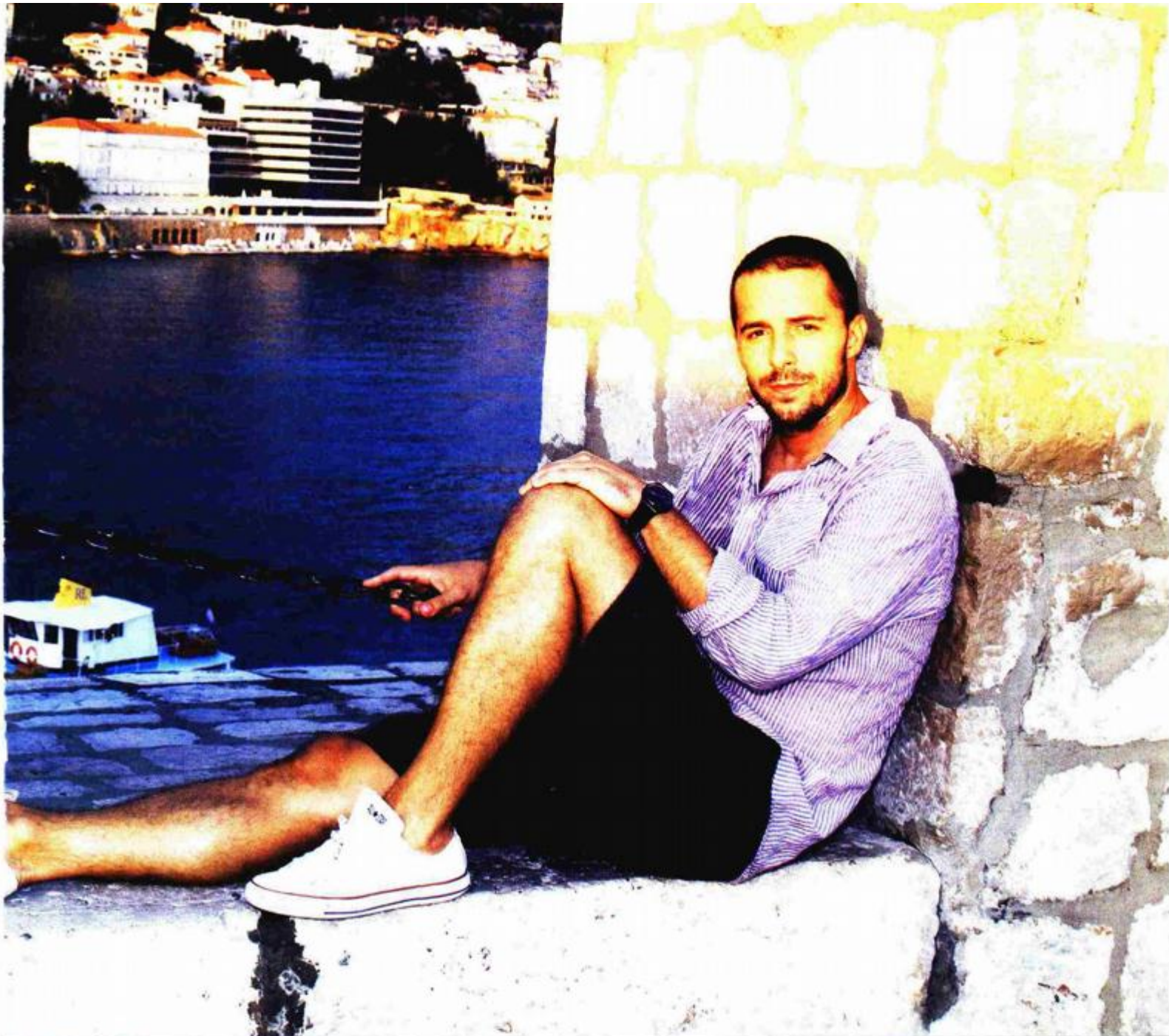
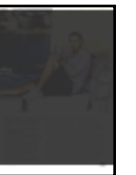
sokom. Uz sve te radnje, uspijevao je pratiti naš razgovor i vrlo zanimljivo odgovarati na pitanja.

Kad ste stigli u Dubrovnik?

Ovdje sam od kraja srpnja jer smo prvu probu za „Dantonovu smrt“ imali već 30-og. Bio je ovo ozbiljan radni posjet Dubrovniku, slabo sam se okupao i odmorio, ali nema veze, prioritet nam je bila predstava pa sam se tako i postavio. Svako jutro imali smo probe u osnovnoj školi u starom gradu, a navečer na Svetom Ivanu. Dok je igrala Kate Kapuralica, nismo mogli početi prije ponoći jer je Nikša Butijer igrao u toj predstavi pa su tih dana probe znale potrajati do tri, četiri ujutro. To je taj dubrovački način rada.

Zbog ograničenog broja sjedala igrale su se po dvije predstave za redom. Je li vam to bilo naporno?

Igrao sam i 15 predstava u jednom danu, doduše nekih dječjih koje su trajale po 15 - ak



minuta. No, igrao sam i svoju najtežu predstavu „Kako misliš mene nema“. Gostovala je i tu, u Dubrovniku, traje dva sata, a samo smo nas dva glumca na sceni. Na svašta smo mi glumci navikli!

Znači, to nije tako bajno i glamurozno zanimanje kako se čini?

Nije definitivno! Kad mi kažu da mi glumci samo pijemo, izlazimo i zafrkavamo se, uvijek predložim da odu na jedan radni dan s glumcem pa da vide kako to izgleda. Danas je to dosta sportska disciplina. Pogotovo ako po danu snimaš, a navečer imaš predstavu. Ako nisi u dobroj kondiciji, pa i da nisi ružio, teško to izdržavaš.

Jeste li bili nervozni pred premijeru „Dantonove smrti“?

Nemam veliku tremu, nego neke strahove da stvari ne pođu po zlu, mada se ustvari

U Gradu sam stvorio svoj mikrokozmos. Tu je moja gospoda Maja koja je predivna, kod koje žirim svake godine. Nazvao sam je u travnju čim sam dobio poziv s Izara i ona mi je odgovorila: „Naravno, Filipe, čeka te troj apartman.“ Odmah ispod je Sulic, moja plaža gdje se kupam i na kojoj već znam sve gospođe koje tamo piju kava... Znam proći kroz stradunsku gužvu, sjesti na brod i poći na Lokrum gdje je meni najljepše kupanje na svijetu. Navečer nema orđe onih pravih izlazaka koje ja ni ne volim pa obično s ekipom s predstave podem na piće. Nakon svih ovih godina, već sam upoznao puno ljudi, pronašao mjesta gdje se može popiti kava za podnošljivih 10 kuna, a fantastično objedujem na Gundulićevoj za 40 kuna, ispričao je Juričić kojemu se u Dubrovniku na tjedan dana pridružio i petogodišnji sin Jan



nemaš čega bojati. Oliver Frlić zarazio nas je od prve probe, pjevali smo, vikali „revolucija“, trčali u krugu... Nas individualce koji se poznajemo iz kazališta skupio je na jednu hrpu iz različitih svjetova... Predstava ima čvrstu glavu i rep pa je ostalo samo veselje da se predstava konačno izvede pred publikom, da počne komunicirati.

Kako je raditi s Oliverom Frlićem?

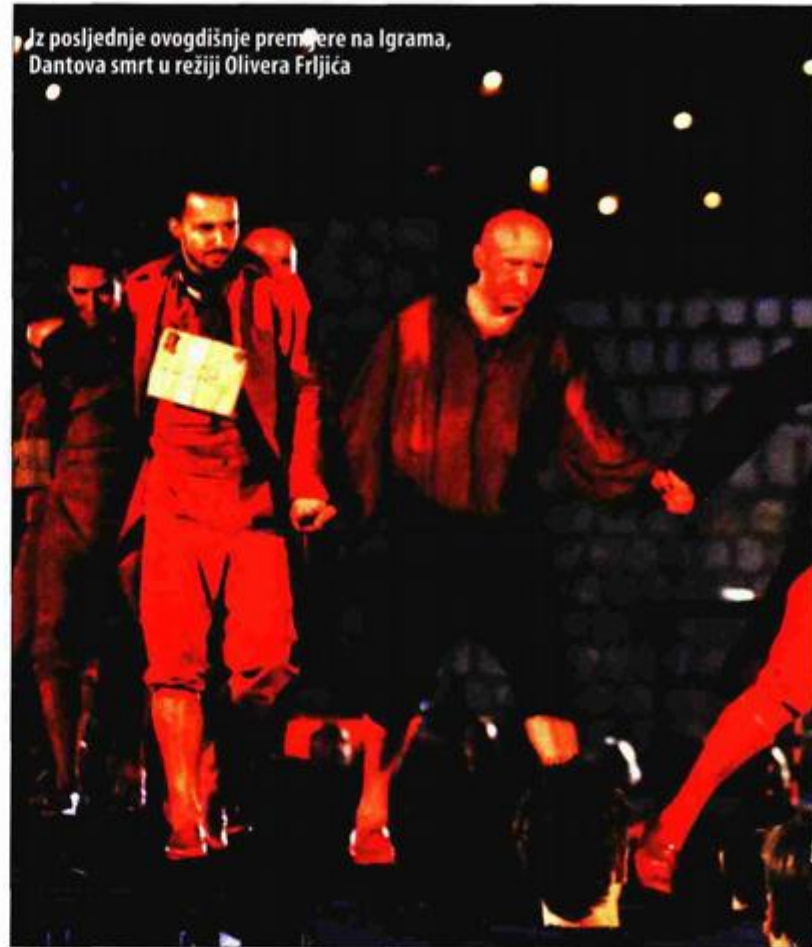
Ne radimo mi zajedno prvi put. Još na Akademiji radili smo jednu scenu iz Diogeneša. Bilo je to nešto šašavo, opušteno i veselo, a kad smo pokazali pred profesorima, vidjelo se da je Oliver sasvim argumentirano znao što radi i što je tim želio pokazati. Nakon što se sagradio u kvalitetnog i popularnog redatelja, iz onoga što sam ja gledao, moram reći da se zapravo ništa nije promijenilo, još uvijek je to dosta šašavo, prevladava zafrkancija i kreativni kaos. Iz toga nastaje nešto što itekako ima strukturu i što on potkrepljuje i svojim intelektom koji je na vrlo visokoj razini. Stalno je u nekom traženju i s njim je izvrsno raditi. On ima tu intelektualnu nadmoć koju redatelj mora imati nad glumcima, a nije na egotripu, svi smo kao jedan kad to radimo, stvara fantastične slike i ostavlja stvari dovoljno otvorenima da imaš svoju slobodu misliti o tome što hoćeš i igrati to manje - više na način kojih hoćeš. Prema mojem mišljenju, Frlić je trenutno jedan od najzanimljivijih redatelja u Hrvatskoj.

Vama Dubrovnik nije stran, a ovo je vaš treći angažman na Igrama.

Divno je vidjeti da u Dubrovniku postoji ogroman interes za teatrom. Uz „Dantonovu smrt“ i „Spašene“, najveća i najvažnija uloga na Igrama za mene je bila u „Ondine“. Tek sam bio završio faks, radilo se na Lovrijencu i za mene je sve to bilo veliko i važno. Moj otac bio je pet godina na angažmanu na Igrama, prije negoli sam se rodio, a onda je kasnije često dolazio. U sjećanju mi živi taj Dubrovnik i probe po noći na kojima ja smijem ostati malo duže... I mene je to zarazilo vjerojatno još iz najmlađih dana, a moj prvi susret s Dubrovnikom kao glumcem bio je na prvoj godini Akademije kad smo dolazili raditi otvaranje. Kad sam čuo Himnu slobode, a onda taj vatromet sa zvonika, za mene je to bio ekstatičan moment i vjerojatno jedan od najjačih koji mi se dogodio u teatru. Otad sam zaražen Ljetnim igrama i ovim gradom pa bilo koji poziv u pravilu ne odbijam. Za ovo ljeto sam imao neke druge planove, doista sam se trebao odmoriti, odgodio sam neke stvari, no sve je išlo na stranu i neupitno je bilo da ću ovdje doći.

Isplatilo se, naučili ste čak i balati lindo i mijesiti kruh. Što vam je najdraže od Dubrovnika?

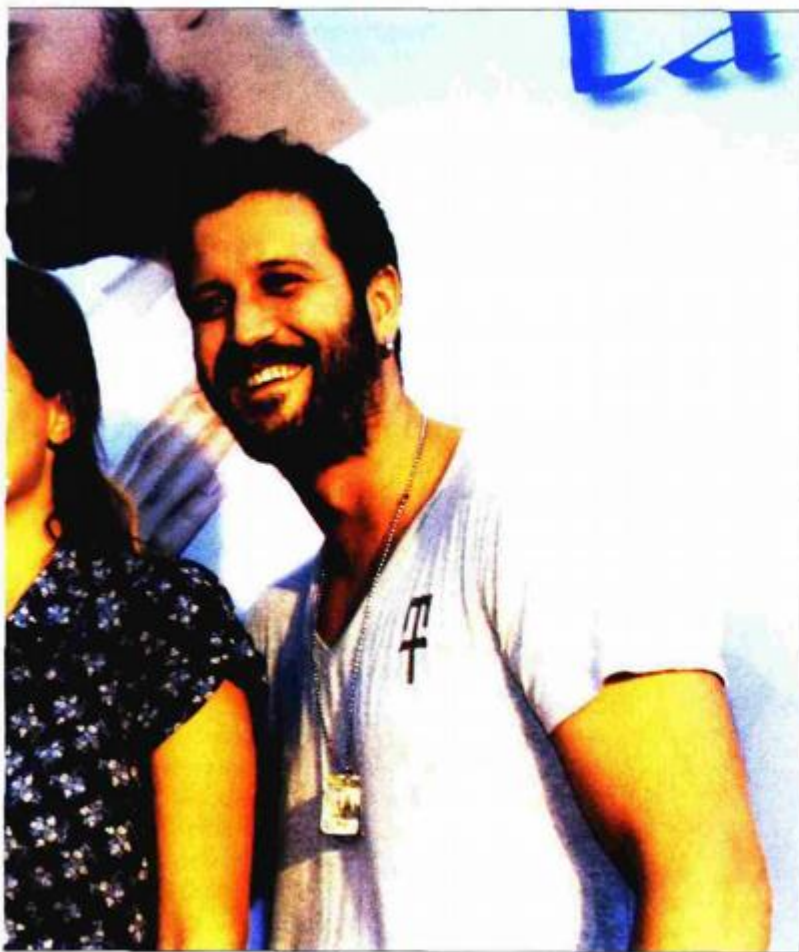
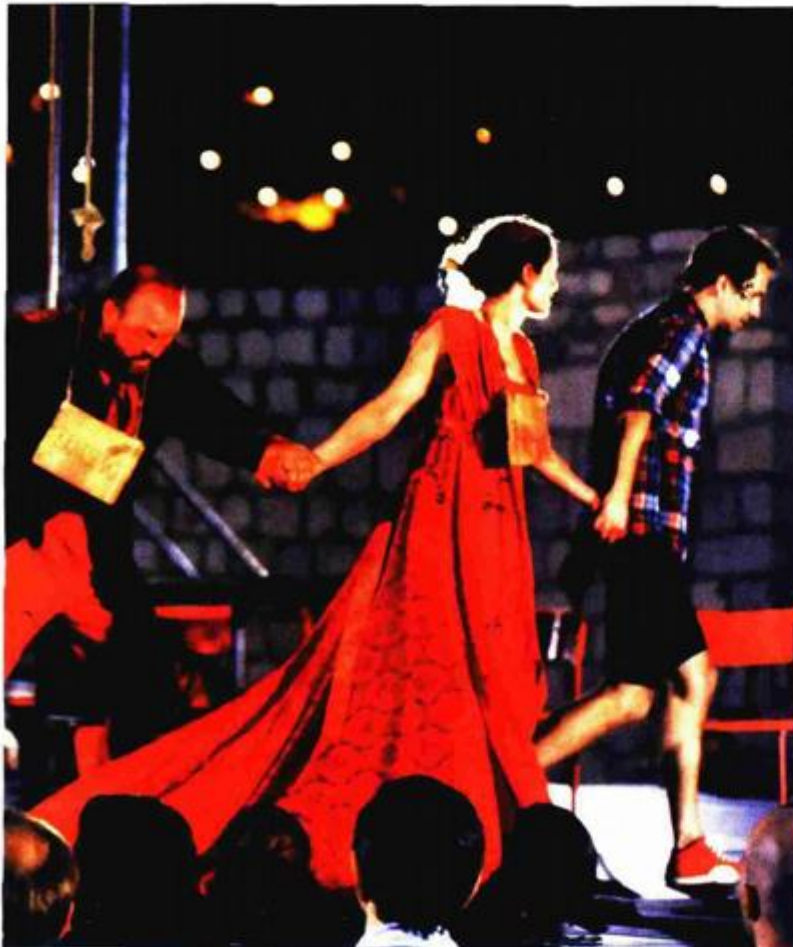
Bilo je lijepo u Primorju, u seoskom domaćinstvu Katičić. Sve je pedantno, a zadržalo se duh starine. Mnogi moji prijatelji komentiraju mi da ih u Dubrovniku razočara ta gužva. Razumijem ih, no ja sam ovdje stvorio svoj mikrokozmos. Tu je moja gospođa Maja koja je predivna, kod koje živim svake godine. Nazvao sam je u travnju čim sam dobio poziv s Igara i ona mi je odgovorila: „Naravno, Filipe, čeka te tvoj apartman!“ Odmah ispod je Šulić, moja plaža gdje se kupam i na kojoj već znam sve gospođe koje tamo piju kavu...Znam proći kroz stradunsku gužvu, sjesti na brod i poći na Lokrum gdje je meni najljepše kupanje



Iz posljednje ovogodišnje premijere na Igrama, Dantova smrt u režiji Olivera Frlića



Nije mi se Dinko uvukao pod kožu u smislu da psujem ili vičem. Znaju to i moje kolege sa snimanja, tamo sam vrlo raspoložen i veseo, a kad netko kaže „akcija“ udeš u mržnju, bezobraznost i bahatost iz koje se iste sekunde isključujem kad netko kaže „stop“. I opet sam Filip, a Dinka ostavljam na snimanju. Moram priznati, ponekad je dobro ispucati se. Kad me nešto izivcira, opalim dvije-tri scene i kao Dinko dobro se izderem na sve, što mi dođe i kao terapija - s kolegama iz Larinog izbora glumicom Doris Pinčić i Stefanom Buzurovićem



na svijetu. Nigdje nisam bio gdje mi je nešto više po mjeri, deset minuta dijeli te od gužve do oaze mira. Navečer nema ovdje onih pravih izlazaka koje ja ni ne volim. Obično s ekipom s predstave pođem na piće nakon probe, malo još proanalizirati. Sad kad su nam probe znale potrajati do četiri ujutro, glavno obitavalište bio nam je kiosk, uzeli bismo pivo i sjeli na Stradunu. Nakon svih ovih godina, već sam upoznao puno ljudi, pronašao mjesta gdje se može popiti kava za podnošljivih 10 kuna, a fantastično objeđujem na Gundulićevoj za 40 kuna.

Prošle zime gledali smo vas u ulozi Dinka u superpopularnoj seriji „Larin izbor“. Prepoznaju li vas Dubrovčani?

Prepoznaju, ali sve je to simpatično, nije nešto što opterećuje. Kad ti dođu dani da ti se sve to ne da, stoj doma i ne izlazi!

Glumili ste glavnog negativca, psovali, je li vam se takvo ponašanje uvuklo pod kožu?

Ne, moram priznati da sam prije imao više problema s tim. Znaju to i moje kolege sa snimanja, tamo sam vrlo raspoložen i veseo, a kad netko kaže „akcija“ uđeš u mržnju, bezobraznost i bahatost iz koje se iste sekunde isključujem kad netko kaže „stop“. I opet sam Filip, a Dinka ostavljam na snimanju. Moram priznati, ponekad je dobro ispucati se. Kad me nešto izživcira, opalim dvije-tri scene i kao Dinko dobro se izderem na sve, što mi dođe i kao terapija.

Uskoro nastavljate sa snimanjem druge sezone „Larinog izbora“. Jeste li se malo zasitili tempa snimanja sapunica, a niste se ni odmorili?

U srpnju smo snimili već nekih 20-ak epizoda. Jesam li se zasitio? Gledajte, to vam je kao svaki drugi posao, nekad vam se da, nekad ne, nekad ga voliš, a nekad mrziš najviše na svijetu. Ipak, nikad nisam pomislio da sam promašio profesiju, u krizama bih, naravno, radio bilo što drugo, samo ne ovo, ali negdje duboko u sebi sa sobom sam se pomirio. Gluma je ono što bih volio raditi cijeli svoj život. Mislím da sam tu u prednosti jer poznajem ljude koji s 20 ne znaju što bi htjeli raditi, kao i ljude koji rade neki posao, a nisu sigurni je li to za njih. Sve to doživljavam kao neki blagoslov. Poslije sezone „Larinog izbora“ nisam bio potrošen, a usporedno sa snimanjem radio sam „Opasne veze“ u Komediji, probao „Dantonovu smrt“, uz dobru kondiciju sve sam stigao.

Što vas još čeka na jesen i kad se uopće odmarate?

Osim serije, predstoji još jedna predstava odmah u rujnu, postoji mogućnost koprodukcije sisačkog teatra i Exita. Glumimo Amar Bukvić, Ivan Glovacki i ja, trojac frendova, a režira Aida Bukvić, Amarova sestra. Jedan obiteljsko - prijateljski projekt! Tu su još i stare predstave koje igram, ne smijem više od toga! A kad se odmaram? Po noći legnem i spavam!

U Dubrovniku vam se ovih dana pridružio i sinčić Jan. Kako ste provodili zajedničko vrijeme?

Jan je bio sa mnom tjedan dana, a kad je trebao ići, rekao je da bi još ostao, znači da sam i tu uspio! Bili smo na Lokrumu, igrali nogomet, šetali, kupali se... baš sam zadovoljan. Tako ti dragi Bog posloži pa smo za Veliku Gospu dobili slobodan dan koji smo Jan i ja proveli zajedno.